

Prima instanță - (Judecătoria Cimișlia) S. Aramă

Instanța de apel - (Curtea de Apel Comrat) Ș. Starciuc, A. Curdov, L. Caraiianu

Î N C H E I E R E

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Iuliana Oprea
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Stănescu Valeriu în interesele recurentului Duca Gheorghe,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-Gaz” împotriva lui Duca Gheorghe privind încasarea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 21 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Duca Gheorghe și s-a menținut hotărârea Judecătoria Cimișlia din 06 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 06 aprilie 2015, Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz” s-a adresat în instanța de judecată, cu cererea de chemare în judecată împotriva lui Duca Gheorghe solicitând încasarea prejudiciului material în mărime de 46035,15 lei și compensarea cheltuielilor de plata taxei de stat în mărime de 1381,10 de lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, a invocat că 31 ianuarie 2002 Duca Gheorghe a încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz” contractul de furnizare a gazelor naturale pentru locul de consum, or. Cimișlia, str. Mihai Sadoveanu, 26/A. Potrivit prevederilor contractuale Duca Gheorghe s-a obligat să asigure integritatea echipamentului de măsurare instalat la locul de consum, precum și a sigiliilor aplicate.

La 17 august 2013 în urma efectuării unui control la domiciliu pârâtului de către reprezentanții Societății cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz”, s-a depistat că echipamentul de măsurare a gazelor naturale funcționa cu devieri.

Astfel, a fost întocmit actul de control în care s-a indicat necesitatea demontării controlului și supunerii acestuia expertizei metrologică.

Relatează reclamantul că potrivit concluziei raportului de expertiză efectuat de către Centrul de Expertize Independente, sigiliul de stat aplicat mecanismului de calcul al echipamentului de măsurare demontat de la consumatorul Duca Gheorghe a fost înlăturat și înlocuit cu unul contrafăcut.

După constatarea încălcării, prin decizia comisiei de examinare a încălcărilor clauzelor contractuale de către consumatori s-a decis calcularea consumului de gaze naturale cu aplicarea sistemului paușal, fiind calculat un prejudiciu în mărime de 46035,15 lei adus întreprinderii de către Duca Gheorghe.

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 06 februarie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz”, a fost admisă.

S-a încasat de la Duca Gheorghe în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz” prejudiciu material în mărime de 46035,15 lei și suma de 1381,10 de lei cu titlu de cheltuieli de plata taxei de stat.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 02 martie 2017, Duca Gheorghe a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Cimișlia din 06 februarie 2017, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz”.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că pe perioada 17 august 2012-17 august 2013, Duca Gheorghe a consumat gaze naturale în sumă de 46035,15 lei, iar careva motive pentru a pune la îndoială veridicitatea încălcărilor constate de către reprezentatii Societății cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz”, nu sunt, iar actele emise au fost supuse și controlului judiciar care au rămas în vigoare fără modificări.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 21 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Duca Gheorghe și s-a menținut hotărârea judecătorească Cimișlia din 06 februarie 2017.

La examinarea apelului instanța a reținut că instanța de fond a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și apreciat corect probele prezentate de părți, iar argumentele apelului sunt similare celor invocate în primă instanță, cărora instanța le-a dat o apreciere corectă, având la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform art.130 din Codul de procedură civilă.

La 18 august 2017, avocatul Stănescu Valeriu în interesele recurentului Duca Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 21 iunie 2017, și a hotărârii Judecătoriei Cimișlia din 06 februarie 2017, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârilor menționate și pronunțarea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Societatea cu Răspundere Limitată „Cimișlia-gaz”.

Ca temei de drept recurentul a invocat prevederile art.432 alin.2) lit.a) b) și c) din Codul de procedură civilă, care statuează că, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea.

În motivare, a indicat că nu este de acord cu soluția de apel, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, conținutul deciziei relevă o insuficientă analiză a probatoriului administrat în cauză de către instanțele investite cu judecarea fondului, ceea ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte.

Recurentul susține că concluziile instanței de fond și ale instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, dat fiind faptul că aprecierea probelor examinate a fost subiectivă.

În opinia recurentului instanța de apel nu a examinat corect pricina și nu a dat o apreciere justă probelor administrate în cadrul judecării cauzei în fond.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează

că, Curtea de Apel Comrat a pronunțat dispozitivul deciziei la 21 iunie 2017.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei motivate a fost expediată părților la 05 iulie 2017 (f.d.180), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către recurent. Recurentul susține că a recepționat decizia la 07 iulie 2017.

Potrivit stipulărilor art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 18 august 2017, respectiv recursul este depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Conform art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului

Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În corespundere cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de avocatul Stănescu Valeriu în interesele recurentului Duca Gheorghe nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Stănescu Valeriu în interesele lui Duca Gheorghe.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Iuliana Oprea

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari